

Sygn. akt I C 1055/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Agnieszka Piotrowska

Protokolant: staż. S. C.

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2018 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...). S. w G.

przeciwko T. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej T. P. na rzecz powoda (...). S. w G. kwotę 31.690,28 złotych (trzydzieści jeden tysięcy sześćset dziewięćdziesiąt złotych dwadzieścia osiem groszy) wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 24 października 2016r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej T. P. na rzecz powoda (...) S. w G. kwotę 5.197 złotych (pięć tysięcy sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1055/17

UZASADNIENIE

Powódka (...). S. w G. (dalej jako: (...)) w pozwie złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym skierowanym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przeciwko pozwanej T. P. domagała się zapłaty kwoty 31.690,28 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP liczonymi od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty, a także z kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu wskazano, że powódka w dniu 30 sierpnia 2013 roku zawarła z pozwaną umowę pożyczki gotówkowej w kwocie 35.900 zł, z której się nie wywiązała. W związku z powyższym całość zadłużenia stała się wymagalna. Na zadłużenie składał się kapitał pożyczki w kwocie 30.010,34 zł oraz odsetki w kwocie 1.679,94 zł. Strona pozwana nie spłaciła wymagalnej wierzytelności.

Dnia 3 lutego 2017 r., w sprawie o sygn. akt VI Nc-e 1844520/16, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniosła pozwana domagając się oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia od powódki na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwana wskazała, że roszczenie objęte powództwem wynika z faktu udzielonego przez powódkę jedynie formalnie kredytu na rzecz pozwanej, przy czym prawdziwym beneficjentem jest A. K., któremu pozwana przekazała środki otrzymane od strony powodowej.

Postanowieniem z 22 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty oraz jednocześnie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu Gdańsk – Północ w Gdańsku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 sierpnia 2013 r. pomiędzy (...), a T. P. została zawarta umowa pożyczki Nr (...) na kwotę 35.900 zł. Pozwana zobowiązana była do spłaty pożyczki wraz z należnymi odsetkami począwszy od dnia 28 września 2013 roku do dnia 28 lipca 2023 roku, w miesięcznych ratach wynoszących 559,34 zł, przy czym ostatnia rata wynosić miała 560,08 zł.

(bezsporne, nadto dowód: umowa k. 34-36, regulamin k. 37-43, harmonogram spłaty pożyczki k. 49-50)

Początkowo pozwana wywiązywała się z umowy pożyczki, jednakże od kwietnia 2016 roku zaprzestała spłaty rat, do których była zobowiązana.

(bezsporne, nadto dowód: zestawienie operacji z rachunku T. P. k. 55-79, rozliczenie wysokości zadłużenia k. 89-90)

Pismem z dnia 10 maja 2016 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 503,33 zł tytułem przeterminowanego zadłużenia na dzień 10 maja 2016 r.

Kolejnym pismem z dnia 7 czerwca 2016 roku powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 1.008,31 zł tytułem przeterminowanego zadłużenia na dzień 7 czerwca 2016 r.

(dowody: pismo z dnia 10.05.2016r. k. 51, pismo z dnia 07.06.2016r. k. 53)

W związku z zaległościami w płatnościach, pismem z 31 sierpnia 2016 r. (...) wypowiedział pozwanej umowę pożyczki z dniem 31 sierpnia 2016 r., z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia od dnia doręczenia wypowiedzenia. Powódka poinformował, że łączna wysokość przeterminowanego zadłużenia na dzień 31 sierpnia 2016 roku wynosiła 2.387,63 zł, na które składał się:

- zaległy kapitał w kwocie 1.175,38 zł,
- odsetki umowne w wysokości 1.100,74 zł,
- odsetki karne w wysokości 17,36 zł,
- koszty windykacji w wysokości 94,15 zł.

(dowód: wypowiedzenie z dnia 31.08.2016r. k. 44)

Na dzień 24 października 2016 r. zadłużenie pozwanej wobec (...) z tytułu umowy pożyczki numer (...) zawartej w dniu 30 sierpnia 2013 roku wynosiło 31.690,28 zł, na co składała się:

- pozostały kapitał pożyczki w wysokości 30.010,34 zł oraz
- odsetek w łącznej wysokości 1.679,94 zł.

(dowód: rozliczenie wysokości zadłużenia k. 89-90)

Pozwana jest osobą schorowaną, utrzymuje się z emerytury w kwocie 1.700 zł. Komornik prowadzi przeciwko pozwanej postępowanie egzekucyjne dokonując potrąceń ze świadczenia emerytalnego w kwocie 500 zł miesięcznie. Dodatkowo pozwana jest zadłużona wobec innych banków ((...), (...)). Łączne zadłużenie pozwanej wynosi niemal 100.000 zł.

(dowód: zeznania pozwanej T. P. k. 173)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie przywołanych powyżej dokumentów, co do których brak było w ocenie Sądu podstaw pozwalających na odmówienie im przymiotu wiarygodności. Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanej.

Sąd oddalił wniosek strony pozwanej o przesłuchaniu w charakterze świadka Ł. P. oraz P. P., albowiem zadaniem Sądu okoliczności dotyczące doprowadzenia pozwanej do zawarcia umowy przez A. K. oraz fakt przekazania otrzymanej kwoty pożyczki na rzecz A. K. nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, nadto najlepszą wiedzę co do sytuacji majątkowej pozwanej ma sama pozwana, którą na tą okoliczność Sąd przesłuchał.

Strona pozwana nie kwestionowała zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia, podnosiła jedynie, iż pożyczkę gotówkową wzięła, w celu przekazania jej osobie trzeciej – A. K..

W pierwszej kolejności podkreślić należy, iż istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności faktyczne w głównej mierze nie były sporne pomiędzy stronami. W szczególności poza sporem pozostawał – i nie budził również wątpliwości Sądu – fakt zawarcia przez strony umowy pożyczki. Pozwana nie kwestionowała również zasadności, jak i wysokości dochodzonego roszczenia. Wskazywała jedynie, że zawarła umowę pożyczki z powódką, celem przekazania uzyskanych środków na rzecz A. K.. Pozwana podawała, że przedmiotową umowę pożyczki, jak również pozostałe umowy zawierane z bankami podpisywała za namową tej osoby. Jednakże w ocenie Sądu okoliczność przedstawiona przez pozwaną nie może mieć znaczenia w kontekście niniejszej sprawy, albowiem to T. P. jest osobą, która zawarła umowę ze (...) jako pożyczkodawcą. Pozwana zawierając umowę pożyczki we własnym imieniu stała się dłużnikiem wobec powódki. Pozwana jest osobą dorosłą i świadomą podejmowanych przez siebie czynów oraz rodzących się na ich podstawie konsekwencji. Ustalenia pomiędzy pozwaną, a osobą trzecią na rzecz której przekazana została kwota pożyczki nie mają żadnego znaczenia z punktu widzenia odpowiedzialności pozwanej jako pożyczkobiorcy. Powyższe stanowi indywidualną kwestię rozdysponowania przez pozwaną środków otrzymanych tytułem pożyczki oraz ewentualnych relacji łączących ją z A. K.. Pozwana w zależności od umowy zawartej z wyżej wymienionym, może dochodzić od niego ewentualnych roszczeń na podstawie regresu. Natomiast w realiach niniejszej sprawy, jak zostało to już wielokrotnie podkreślone, to T. P. jest pożyczkobiorcą, w związku z czym zobowiązana jest do zwrotu pożyczki zgodnie z zawartą umową.

Roszczenie powódki znajduje oparcie w przepisie art. 720 § 1 k.c., zgodnie z którym, przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Z uwagi na powyższy przepis pozwana miała możliwość rozdysponowania otrzymanymi środkami pieniężnymi według własnego uznania.

W niniejszej sprawie fakt zawarcia umowy pożyczki i przekazania środków pozwanej T. P. oraz wypowiedzenia umowy pożyczki nie budzi żadnych wątpliwości Sądu. Pozwana tych okoliczności nie kwestionowała. Poza sporem była również wysokość zobowiązania.

Pozwana w przypadku zasądzenia przez Sąd kwoty dochodzonej pozwem wniosła o rozłożenie jej na raty, jednakże Sąd nie dopatrzył się do tego jakichkolwiek podstaw. Zgodnie z art. 320 k.p.c. Sąd może w szczególnie uzasadnionych wypadkach w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie. Dokonanie rozłożenia na raty dochodzonej kwoty może nastąpić w przypadku, w którym Sąd widzi realną możliwość spłaty zobowiązania. Takie rozstrzygnięcie powinno chronić zarówno interesy strony pozwanej, jak i powodowej. Jednakże w ocenie Sądu zeznania pozwanej nie wskazują, na możliwość dokonywania przez nią ratalnej spłaty. Pozwana nie posiada możliwości finansowych pozwalających na comiesięczne uiszczanie terminowo rat na poczet przedmiotowego roszczenia. Pozwana jest emerytką, część jej świadczenia emerytalnego jest zajmowana przez komornika. Ponadto pozwana posiada inne zadłużenie, łączna kwota zadłużenia pozwanej sięga około 100.000 zł, jak zeznała sama pozwana nie jest ona w stanie dokonywać spłat poza

zajęciem komorniczym. Zapewnienia pozwanej, iż synowie pomogą jej w spłacie zadłużenia w miarę możliwości nie jest wystarczające w tej sytuacji do przyjęcia, iż pozwana ma realną możliwość spłaty zadłużenia w ratach.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał, że na dzień wyrokowania pozwana zobowiązana był do zapłaty na rzecz powódki kwoty 31.690,28 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP, nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 24 października 2016 r. do dnia zapłaty.

Zasadne było również roszczenie powoda w zakresie odsetek za opóźnienie. Zgodnie z art. 481 § 1 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., kierując się zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, zgodnie z którą pozwana, jako strona przegrywająca proces, winna zwrócić powódce celowe koszty dochodzenia swoich praw, na które złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 397 zł oraz koszty zastępstwa procesowego określone zgodnie z przepisami § 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wytoczenia powództwa, wynoszące 4800 zł.

(...)

1. (...)

2. (...)

3. (...)